

VAN MIJ

Hoofdstuk 1

De pijn was ondragelijk, het verdriet scheurde door zijn lichaam en brak niet alleen zijn hart, maar ook zijn geest. Van beide was hij zich nauwelijks bewust toen hij het uitschreeuwde van frustratie en woede.

Wat wel tot hem doordrong, was de allesverslindende behoefte om haar terug te krijgen. Om haar weer naast zich te voelen, te kunnen zien, aan te raken, bij haar te zijn. Hij zou, letterlijk, hemel en aarde bewegen om haar terug te krijgen.

In zijn hoofd, in het verwrongen deel, ontstond een plan. Met aanzienlijke moeite kalmeerde hij zichzelf, stond op van de bank, trok zijn zijden stropdas recht en zorgde dat zijn gouden manchetknopen zichtbaar onder de mouwen van zijn dure maatpak tevoorschijn kwamen.

Met het zelfvertrouwen van iemand in zijn vooraanstaande positie liep hij door zijn chique ingerichte huis naar buiten. Hij had geen oog voor de warmte van de zon, de geurende klimroos in zijn voortuin en de spelende kinderen van de burens. In zijn hoofd bouwde hij meedogenloos verder aan het plan om haar terug te krijgen. Voorgoed.

***

De cliënt was veeleisend, aanmatigend en irritant, de koffie slecht, de airco stond te koud afgesteld en de secretaresse, die het gesprek notuleerde, tikte doorlopend met haar schoen tegen de zijkant van het bureau.

Fay genoot. Ze kreeg de opdracht, ook al deed de cliënt voorkomen dat die beslissing nog niet genomen was. Ze kreeg de opdracht waarmee ze een invloedrijke opdrachtgever aan haar resumé kon toevoegen en haar financiën een flinke boost kon geven. Een boeiende klus met als bonus genoeg geld om de aanbetaling te doen op haar droomvakantie. Het leven kon niet veel beter worden. Nou ja, tenzij ze zich te veel liet afleiden en dit gesprek alsnog verknalde. Ze boog zich over de tafel naar de cliënt en ontvouwde haar voorstel.

'Hé Tanja, waar ben je?' jubelde Fay op de voicemail van haar huisgenoot en beste vriendin. 'Ik heb de opdracht binnen! Eitje! Nou ja, niet helemaal, meer een gepocheerd ei. En een goed gepocheerd ei vraagt heel wat kunde, zoals je weet.' Hardop lachend stak ze de straat over.

Luid getoeter van de auto die abrupt moest stoppen omdat ze overstak terwijl het voetgangerslicht op rood stond, werd door haar beantwoord met een kushandje en vrolijke grijns. 'Dit is Amsterdam hoor, rood licht is voor toeristen!'

Flink doorstappend op haar iets te hoge hakken stevende ze op de ingang van haar kantoorgebouw af. 'Zet de wijn dus alvast koud! Ik ben over een uurtje of twee thuis en neem dan Sushi mee. We gaan onze reis boeken, Tan. Aragorn, here we come!'

Grinnikend verbrak ze de verbinding en droomde nog even over de parken, de steden, de cultuur en de filmlocaties die ze zouden gaan bezoeken in Nieuw-Zeeland. Het was een reis die zij en Tanja al hadden willen maken sinds ze beiden verliefd waren geworden op de Lord of the Rings trilogie. Nou ja, eigenlijk op Aragorn, want een man met lang haar en een zwaard, welke vrouw kon daar nou weerstand aan bieden? Ze zouden echter genoeg nemen met een rondreis door het land waar de films gemaakt waren.

Ze keek op haar horloge en zette het alarm voor over anderhalf uur. Dat gaf haar de tijd om de eerste teksten voor de nieuwe cliënt uit te werken én Sushi te halen voordat ze toe kon geven aan het vervullen van een lang gekoesterde droom.

Hoofdstuk 2

'Tanja! Help me even, wil je? Mijn armen bezwijken bijna door de hoeveelheid Sushi die ik heb meegenomen.' Worstelend en licht hijgend liep Fay het appartement in. 'Tanja! Hallooo! Eten!'

De bakken met Sushi dumpte ze op de eettafel en met een kreun schopte ze haar hooggehakte schoenen uit. Eerder nieuwsgierig dan bezorgd liep ze naar de slaapkamer van haar vriendin.

Ze waren al meer dan tien jaar bevriend. Na hun studie aan de School voor Journalistiek hadden ze allebei in Amsterdam werk gevonden. Tanja bij een lokale nieuwszender en Fay als copywriter. Het was vanzelfsprekend dat ze op zoek gingen naar een appartement om te delen in het dure Amsterdam. Hoewel ze nu allebei genoeg verdienden om zelfstandig te wonen, hadden ze daar nog geen behoefte aan. Ze genoten van elkaars gezelschap, het samen eten en het uitwisselen van verhalen over de mannen in hun leven.

Daar moest ze ook weer eens mee beginnen, dacht ze. Haar laatste relatie was een paar maanden geleden abrupt tot een einde gekomen door een vervelend en erg pijnlijk voorval. Daar wilde ze nu alleen niet aan denken.

Tanja's kamerdeur stond op een kier en Fay klopte erop. 'Tanja? Ben je thuis?' Ze hoorde echter niets en duwde de deur wat verder open. 'Hallo?'

De kamer was leeg, zoals ze al vermoed had. Beetje vreemd, want ze hadden vanochtend afgesproken om samen te eten. Ze wilde zich net omdraaien toen ze vanuit

haar ooghoeken iets zag. Het was alsof haar verstand niet kon begrijpen wát ze zag, want het duurde even voordat tot haar doordrong dat er bloed op de grond lag en er bloedspetters op de muur zaten.

'Oh mijn God! Wat is hier gebeurd?' Ze rende naar de woonkamer en trok haar mobiele telefoon uit haar tas. Ze trof echter opnieuw Tanja's voicemail. 'Hé, met mij! Waar ben je? Wat is er gebeurd? Ben je in het ziekenhuis? Bel me, wil je? Dan weet ik waar ik naar toe moet!'

Ongerust liep ze door het appartement op zoek naar een achtergelaten briefje of een aanwijzing voor wat er gebeurd was. Maar ze vond niets. Haastig zette ze de bakken met Sushi in de koelkast en verwisselde haar zakelijke kleren voor een spijkerbroek en T-shirt.

'Hé, weer met mij. Jezus joh, ik ben echt heel erg ongerust. Bel me, oké?'

Met haar armen om zichzelf heengeslagen stond ze weer in de slaapkamer van haar vriendin. Ze was geen rechercheur en ondanks de vele afleveringen van CSI, kon ze op basis van de bloedspetters niet bepalen wat er was gebeurd. Het leek op meer dan een uit de hand gelopen bloedneus. Was ze gevallen en ongelukkig terecht gekomen? Had ze iets gebroken? Maar dan kwamen er toch geen bloedspetters op de muur?

Ze probeerde de huisarts van Tanja te bereiken, echter de praktijk was al gesloten. Dus belde ze de huisartsenpost in het ziekenhuis. Toen ze na tien minuten eindelijk een triagist aan de lijn kreeg, hoorde ze dat er geen informatie gegeven mocht worden over patiënten. Ook niet of ze wel of niet behandeld was.

Ze nam contact op met een collega van Tanja om te vragen of zij misschien wist waar ze was. Ze belde, na even nadenken, ook de moeder van Tanja met de vraag of zij iets had gehoord. Nu waren er meerdere mensen ongerust en had ze nog steeds geen notie van waar haar vriendin was.

Een uur later zat ze verslagen en uitgeput op de bank in hun woonkamer. Het lichte gevoel in haar hoofd dwong haar uiteindelijk om wat van de Sushi te eten maar ze kreeg het nauwelijks weg. Door de combinatie van spanning en voedsel begon ze wat weg te dommelen toen er een sms'je binnenkwam op haar telefoon.

Ze verwachtte een berichtje van Tanja's moeder of van die collega met de vraag of ze al iets gehoord had. Het was echter een onbekend nummer. Met bonzend hart opende ze het bericht. Een ijskoude rilling schoot langs haar ruggenwervel omhoog.

Het is hier heerlijk! We genieten volop. Morgen gaan we op weg naar Rivendell. Kom je ook?

De tekst werd gevolgd door een link. Ze aarzelde even en klikte met ingehouden adem op de link. Ze begon te huilen bij het zien van de foto's van haar vriendin met bebloed gezicht en een dichtgeslagen oog. Haar hart verkrampte bij de beelden van Tanja in de achterbak van een auto, vastgebonden en bewusteloos. Van Tanja, opgesloten in een kooi

in een cabine van een vliegtuigje. Van de opengesperde ogen met doodsbanige blik. En van het vel papier met geprinte tekst:

Waarschuw de politie en je vriendin is dood. Waarschuw wie dan ook en je vriendin is dood. Je weet wie ik ben, je weet wat ik wil. Wat je mij nu al vijf maanden hebt ontzegd. Ik wil jou, waar en wanneer ik maar wil.

Er staat een Jet voor je klaar op Schiphol. Check in bij de VIP-Terminal op Schiphol-Oost. De Jet staat daar tot 23.59 uur vanavond. Om exact 00.00 uur vertrekt hij. Ben je niet op tijd aan boord, dan sterft je vriendin. Kom je zonder je paspoort, dan sterft je vriendin.

Morgenavond om 22.00 uur land je in Wellington. Daar staat voorbij de douane vervoer voor je klaar. Spreek je iemand aan, dan sterft je vriendin.

Gebruik de vlucht om je goed voor te bereiden. Ik verwacht een diepe verontschuldiging en een volledige overgave. Misnoeg mij en je vriendin sterft. Behaag mij en ik laat haar leven.

Hoofdstuk 3

Het was iets na elven toen Fay zich meldde bij de incheckbalie. De hostess glimlachte haar toe. 'Goedenavond, welkom op Schiphol Amsterdam Airport. Heeft u voor mij uw paspoort?'

Zonder iets te zeggen overhandigde Fay de vrouw het document.

'Ah, mevrouw De Koning. Voor de vlucht naar Wellington, Nieuw-Zeeland. Wat een intrigerende plek om naar toe te gaan. Is het voor werk of voor plezier?'

Fay durfde haar geen antwoord te geven en hield zich stil. De hostess leek even van haar stuk gebracht door haar zwijgen en ging na een paar seconden door.

'Het vliegtuig staat voor u klaar en uw bagage wordt aan boord gebracht.' Ze seinde naar een wachtende steward om Fay's koffer en weekendtas over te nemen.

'Over 15 minuten kunt u aan boord. Ik loop met u mee naar de lounge waar u tot die tijd kunt wachten. Er staan verfrissingen voor u en als u nog iets wilt eten, maken onze chef-koks dat met plezier voor u klaar. Uiteraard is het vliegtuig zelf ook volledig bevoorrad om u een plezierige reis te geven.'

Ze gaf Fay haar paspoort terug en ging haar voor naar een ruimte waar, goddank, geen andere mensen zaten. 'Kan ik iets te drinken voor u inschenken?'

Fay keek naar de jonge vrouw en schudde weer haar hoofd. In haar gedachten was het echter een chaos en hoorde ze zichzelf gillen: 'Help me dan! Zie je mijn paniek niet? Bel de politie! In hemelsnaam, kijk dan naar me en zie mijn paniek!'

Ze stond zichzelf één blik toe, gunde de hostess één blik van volslagen paniek en wanhoop voordat ze haar hoofd afwendde en zich omdraaide naar een comfortabele stoel bij het raam. Ze zou niet opnieuw naar de vrouw kijken. Het was niet uitgesloten dat de hostess in het complot zat en ze durfde geen risico te nemen.

Terwijl Fay zich in de stoel liet zakken, liep de hostess terug naar de incheckbalie. Peinzend keek ze naar de vrouw die stilzwijgend voor zich uit zat te staren.

De vlucht verliep zonder incidenten en zonder enige vorm van communicatie. Er was geen stewardess aan boord en de piloot had haar alleen even toegeknikt bij het dichttrekken van de cabinedeur.

Fay had de eerste drie uur gebruikt om na te denken over de komende confrontatie en de woorden die ze moest gebruiken om het leven van haar vriendin te redden. Overweldigd door vermoeidheid had ze uiteindelijk toegegeven aan de noodzaak van haar lichaam en geest voor rust en was ingedommeld.

Nu, na iets meer dan vijf uur slaap, bestudeerde ze de binnenkant van het vliegtuig. Alleen het beste was goed genoeg voor Marcus Thompson, CEO van Thompson Inc. De luxe inrichting met de leren fauteuils, de tv schermen en de kleine chique badkamer, stond haar enorm tegen. Er was een tijd geweest dat ze daar anders over had gedacht, dat ze had genoten van de luxe en de overdaad. Een tijd waarin ze opgetogen was geweest dat een man als Marcus, met zijn knappe kop, mooie lijf en ogenschijnlijk onuitputtelijke charme háár had willen hebben. Haar had gehad ook, waar en wanneer hij dat wilde. Niet dat ze daar bezwaar tegen had gehad. In het begin tenminste.

Een voormalige cliënt had haar doorverwezen naar het kantoor van Thompson Inc. in Amsterdam, waar ze op zoek waren naar een nieuwe copywriter. Door de referentie werd ze ook uitgenodigd om mee te doen in een pitch voor een wel zeer aantrekkelijke opdracht.

Fay had twee weken bijna dag en nacht gewerkt aan het voorbereiden van de pitch. Het had haar hogelijk verbaasd dat de CEO bij de afspraak aanwezig was geweest. Marcus Thompson had weliswaar tijdens het hele gesprek niets gezegd, maar zijn enigmatische aanwezigheid was in alles voelbaar geweest. Zijn achtergrond en zijn sociale leven was grotendeels in nevelen gehuld. Geen foto's van hem met modellen of actrices, geen foto's van zijn huizen of auto's. Deze man beveiligde zijn privéleven alsof het een staatsgeheim was. Van haar mocht hij zich verbergen, zolang zij de opdracht kreeg!

Ze was hogelijk verbaasd geweest dat hij haar persoonlijk had gebeld om haar te feliciteren met het binnenhalen van de opdracht en haar meteen had uitgenodigd voor een lunch om het te vieren. Hij had haar een beetje overrompeld met zijn aandacht en zijn charme, om niet te spreken over zijn rijkdom. Het gemak waarmee hij in de weken daarna dingen regelde in hun ontluikende relatie, van het afhuren van de hele bioscoop omdat zij

een film wilde zien tot het vliegen naar Cornwall in zijn privéjet omdat zij een keer had gezegd dat ze verse krab zo lekker vond.

De eerste prikkeling van ongemak had ze gevoeld toen ze drie maanden later een afspraak had afgezegd omdat ze moest overwerken. Marcus was stilgevallen en had na een kort antwoord de verbinding verbroken. Ze had het vervelend gevonden dat hij haar het gevoel gaf dat ze onbeleefd en ondankbaar was.

De prikkelingen werden erger toen hij haar tijdens een weekendje in Wenen had gevraagd om te stoppen met haar werk zodat ze meer tijd samen konden doorbrengen. Ze was in eerste instantie zelfs in lachen uitgebarsten, maar de stalen, ijzige blik in zijn ogen had haar verontrust. Dus had ze hem, ongemeend, vertelt dat ze erover na zou denken.

Ze had daarna wat afstand van hem genomen, was met excuses gekomen om onder afspraken uit te komen en dacht in de tussentijd na over wat ze wilde. Tanja was daar heel duidelijk in geweest: als Marcus niet snapte hoe belangrijk het werk en haar zelfstandigheid voor haar was, was hij niet de goede match.

Haar beslissing om de relatie te beëindigen viel drie weken later, toen hij een ontwijkend antwoord van haar beantwoorde met een vuist in haar maag. Hoe ze zijn huis was ontvlucht kon ze zich achteraf nauwelijks meer herinneren. Tanja had haar vergezeld naar het politiebureau om aangifte te doen en ze had hem niet meer gezien of gesproken. Marcus Thompson deed waar hij zo goed in was: zich verbergen.

Hoofdstuk 4

Aan de rand van het Kaitoke Regional Park keek Marcus tevreden door de manshoge ramen van zijn buitenverblijf. Hoewel hij niet echt een natuurmens was, kon hij de schoonheid en kracht van dit uitzicht wel waarderen. Toen hij achter zich iemand zijn keel hoorde schrapen, draaide hij zich verstoord om. 'Ik had gezegd dat ik niet gestoord wilde worden! Wat aan die woorden was niet duidelijk voor je?'

Zijn huishoudster keek verontschuldigend naar hem op. Ze had jaren geleden al geleerd wat de beste manier was om met haar werkgever om te gaan. 'Het gaat over uw gast, meneer. Ik vroeg mij af of u wilde dat ik haar wat te eten of drinken gaf.'

'Heb ik je gevraagd of je haar eten of drinken wilde geven?' De stilte die hij liet vallen deed haar even ineenkrimpen.

'Nee meneer, dat heeft u niet. Het gaat echter niet goed met haar en als ze niet iets binnenkrijgt, is het niet uitgesloten dat haar conditie verder verslechterd.'

Hij dacht na. Van hem mocht die teef eraan onderdoor gaan. Dankzij haar had Fay, *zijn* Fay, zich van hem teruggetrokken. Daar zou ze voor boeten en de wilde dieren in het park

stond een feestmaaltijd te wachten. Maar Fay was onderweg en verwachtte haar vriendin levend aan te treffen. Wat er daarna gebeurde was niet meer aan haar.

'Stop er wat water in. En brood als het moet.' Zonder zijn huishoudster nog een blik waardig te gunnen, draaide hij zich weer om naar het uitzicht.

Tanja had het gevoel onder een tram terecht te zijn gekomen. Eén van haar ogen zat helemaal dicht, haar ribben deden onnoemlijk veel pijn en haar neus en kaak waren ontwricht, zo niet gebroken.

Hoe hij het appartement binnen was gekomen, wist ze niet. Op het moment dat ze hem in de deuropening van haar slaapkamer had gezien, begon ze te rennen voor haar leven. Ze was over het bed gesprongen om haar mobiel te grijpen maar hij was al bij haar voordat ze iets kon doen. De eerste slag in haar gezicht had haar verbijsterd van de pijn. De tweede klap had ze met haar armen afgewend, daarna was er niets meer geweest, totdat ze wakker werd in die kooi in het vliegtuigje. Hoe hij haar langs de douane had gekregen, kon ze niet begrijpen. Ze wist wat hij wilde, ze begreep ook dat Fay zou komen. Haar vriendin zou alles doen om haar te redden.

De gal die omhoog was gekomen bij het zien van de locatie waar hij haar naartoe bracht, proefde ze nog steeds in haar keel. Ze had tot nu toe niets gekregen om het mee weg te spoelen. Dit had één van de hoogtepunten van hun reis moeten worden, de zoektocht naar Rivendell. Het prachtige park met zijn diepe kloven en majestueuze bomen, met de Hutt rivier die er doorheen stroomde. Hier hadden ze veel tijd willen doorbrengen, grappend over elven en hobbits.

Er gleeed een traan uit het oog dat nog niet helemaal dicht zat. Ze maakte zich geen illusies over wat hij met haar zou doen zodra Fay aankwam. Haar vriendin had het zwaar gehad nadat ze was ontsnapt aan dat monster. Het had haar vertrouwen een flinke deuk gegeven, omdat ze de man niet had gezien voor wat hij was. Fay wist het nu wel. En hopelijk was ze voorbereid op wat ging komen.

Het slot van de deur werd opgedraaid en Tanja richtte zich een stukje op van het bed waar ze met kettingen aan was vastgebonden. Een oudere vrouw met een stevig postuur en een ouderwets schort voor, kwam met een dienblad in haar handen de kamer binnen.

'Ik heb wat te eten voor je en water voor de dorst. Kom, ik help je even overeind.' De vriendelijke stem was in strijd met de lege blik in haar ogen. Tanja verwachtte hier geen hulp te vinden, maar deed toch een poging.

'U moet mij losmaken en laten gaan. Anders vermoordt hij mij zodra mijn vriendin is aangekomen. U moet mij laten gaan!'

De vrouw knikte haar toe. 'Zo, eerst wat water, denk ik.' Ze bracht de beker aan Tanja's lippen en wachtte geduldig tot ze een paar slokken had genomen. Het koele water gleeed

door haar droge keel en verzachtte het rauwe gevoel. 'Alstublieft! Maak me los! U heeft geen idee waar hij toe in staat is. U moet mij helpen, alstublieft!'

De huishoudster glimlachte licht. 'Een stukje brood? Ik heb er wat boter op gedaan zodat u het wat makkelijker weg krijgt.' Ze hield een stukje tegen Tanja's lippen die zichzelf dwong om het aan te nemen. Ze had al meer dan 36 uur niet gegeten en het zou haar niet helpen door het brood te weigeren. Dus ze kauwde en slikte tot al het brood op was.

'Nog wat water graag, ik heb erge dorst.'

Toen ook de beker leeg was, stond de huishoudster op en liep met het dienblad naar de deur. In de deuropening bleef ze stilstaan en draaide zich om naar Tanja. 'Hij krijgt altijd zijn zin, weet je? Altijd. Je kunt dus beter niet tegen hem ingaan.' En met die woorden liep ze de kamer uit en deed de deur achter zich dicht.

***

Fay zag vanuit het raampje Nieuw-Zeeland opduiken. Volgens haar horloge was het iets voor elf uur 's avonds, maar aan deze kant van de evenaar was het twaalf uur later. De zon scheen door de wolken en wat ze kon zien van het grote eiland was adembenemend.

Ze had goed gebruik gemaakt van de tijd die haar was gegeven. Ze had nog een paar uur geslapen, had zich gedwongen om flink te eten, had gedoucht, haar haren gewassen en in een modieuze wrong opgestoken. Haar elegante donkerblauwe mantelpakje met zilveren knopen was vaak door Marcus bewonderd, evenals de modieuze pumps in dezelfde kleur als het pakje.

Ze had haar make-up aangebracht zoals hij graag zag: haar ogen en mond subtiel benadrukkend zonder opvallend te zijn. Ze had zich moeten dwingen om wat parfum op te doen. Ze had het luchtje niet meer gebruikt sinds die laatste keer en het maakte haar wat misselijk. Hij zou het verwachten. Hij zou veel van haar verwachten en ze zou hem alles geven wat hij wilde. In eerste instantie.

'Mevrouw De Koning,' klonk door de monitor, 'wilt u in uw stoel plaatsnemen en uw riem vastmaken? We gaan zo landen.'

Ze controleerde haar uiterlijk nog één keer minutieus voordat ze zich liet zakken in de fauteuil en de veiligheidsriem strak aantrok.

'Bent u hier voor zaken of voor plezier?' vroeg de douanebeambte ondertussen haar paspoort controlerend. In haar mantelpakje en met haar laptop aan haar schouder leek het haar het veiligst om te zeggen: 'Voor zaken.'

De man keek haar even indringend aan, wierp een blik op de privéjet en gaf haar toen haar paspoort terug. 'Veel succes.'

Ze knikte hem vriendelijk toe en liep door de VIP-lounge naar de ontvangstruimte. Daar stond een chauffeur in uniform op van een bankje. 'Mevrouw De Koning?'

Toen Fay knikte, zette hij zijn pet op en zei: 'Ik begeleid u alvast naar de auto en dan haal ik uw bagage op.'

Eenmaal op de snelweg voelde ze de woede in haar binnenste vlammen met elke kilometer die werd afgelegd in de richting van het Kaitoke Regional Park. Deze rit had ze samen met Tanja willen maken. Het plan was om eerst een paar dagen in Wellington door te brengen. Ze hadden zich verheugd op een ritje met de kabelbaan en een zonsondergang vanaf het uitkijkpunt op Mount Victoria.

In de week daarna zouden ze naar Kaitoke Park rijden en daar op een kampeerplek de nacht doorbrengen. Niet in een gewoon tentje, ze waren tenslotte geen studenten, maar op een luxe glamping Overdag op zoek naar Rivendell en achtergebleven elven en 's avonds met een koele witte wijn voor de tipi. Of hoe zo'n luxe tent dan ook heette.

In plaats daarvan was ze op weg naar een monster dat zich schuilhield op een plek die voor haar en Tanja een hoogtepunt had moeten zijn. Kon ze het monster aan en het overleven? Was dat ook zijn bedoeling?

Hoofdstuk 5

De auto reed de oprijlaan op en toonde een aanblik van een uit hout en steen opgetrokken huis. Voor de deur aangekomen, bracht de chauffeur de auto tot stilstand en stapte uit. Met een korte blik op het huis trok hij zijn jasje recht en deed het achterportier voor haar open. 'Ik breng uw bagage voor u naar binnen. Gaat u voor.'

Fay liep naar de voordeur die geopend werd door een oudere vrouw die haar deed denken aan de huishoudsters uit vroegere tijden. 'Mevrouw De Koning, welkom. Ik ben mevrouw Applegate, de huishoudster van meneer Thompson. Mag ik u voorgaan naar uw kamer?'

'Ik wil graag eerst Marcus zien,' sprak Fay op rustige toon.

'Dat is helaas niet mogelijk. Meneer Thompson is in zijn kantoor en heeft aangegeven u straks bij de lunch te willen ontvangen.' De vrouw draaide zich om in de veronderstelling dat Fay haar zou volgen.

Fay wist ook dat als ze niet meteen duidelijk zou maken wat haar positie hier was, ze die kans nooit meer zou krijgen. 'Ik verwacht nu direct ontvangen te worden. U kunt mij naar hem toebrengen of ik ga zelf op zoek naar hem.'

Er gleed een blik van bewondering en ook iets van angst over het gezicht van mevrouw Applegate. Ze boog haar hoofd richting Fay.

'Als u in de salon wilt wachten,' ze gebaarde naar de kamer tegenover de voordeur, 'ga ik kijken of ik meneer Thompson kan storen.'

Fay knikte en liep ogenschijnlijk kalm naar de salon. De kamer was gigantisch met grote banken, aparte zitjes, muren vol met boeken en een overweldigende raampartij met een werkelijk fabuleus uitzicht.

Het duurde zeker tien minuten voordat ze zijn voetstappen achter zich hoorde. Hij zou zich niet hebben gehaast voor haar, zou zich geïrriteerd hebben gevoeld door haar ultimatum, maar hij had geen weerstand kunnen bieden aan haar koppigheid. Daar had ze op gerekend. Langzaam draaide ze zich om.

Hij had zich ook zorgvuldig aangekleed voor deze ontmoeting. Hij droeg één van zijn op maat gemaakte pakken in antraciet met een klein streepje blauw. Dat blauw kwam terug in zijn stropdas en dure schoenen. Zijn kaak vertoonde geen spoor van stoppels en zelfs op deze afstand kon ze zijn exclusieve aftershave ruiken. Ze hield zich stil, zoals ze dacht dat hij van haar verwachtte, terwijl hij haar grondig opnam. De minzame glimlach die om zijn mond verscheen, de hebbelijke blik in zijn ogen en het ontspannen van zijn schouders, bevestigde dat ze goed gekozen had.

'Fay, wat heerlijk je weer te zien.' Hij kwam op haar af en boog zich voorover om haar te kussen. Ze liet het een paar seconden toe voordat ze een stapje achteruitzette.

'Marcus. Wat heb je een hoop moeite gedaan. Waar is Tanja?' Ze realiseerde zich meteen dat dit een vergissing was toen hij zijn arm ophief naar haar.

'Sorry, sorry, sorry, sorry. Dat had ik niet moeten vragen, niet zo! Ik heb mij alleen zo ongerust gemaakt over haar.'

Zijn arm bleef in de lucht hangen toen hij naar haar keek. Langzaam liet hij zijn hand zakken.

'Ik verwacht beter van je, Fay. Je bent hier voor mij, niet voor haar. Als je je weet te gedragen, als je mij weet te plezieren, sta ik je misschien toe om haar te zien.

'Ik heb werk te doen en heb nu geen tijd voor je. Mevrouw Applegate brengt je naar je vertrekken en je zult daar blijven tot het tijd is voor de lunch. Daarna verwacht ik die diepe verontschuldiging en jouw volledige overgave. Doe het goed, maak het goed of accepteer de consequenties.'

Hij draaide zich om en liep de kamer uit. Mevrouw Applegate verscheen in de deuropening. De rode striem op haar wang gaf aan dat Marcus niet blij was geweest met de interruptie.

Fay liep mee met de huishoudster door een lange gang die uitkwam aan de achterkant van het huis. Ze had twaalf deuren geteld tussen de salon en de kamer die nu voor haar werd opengedaan. Het was een luxe ruime kamer met een groot bed, een bureautje en een paar comfortabele stoelen. Haar koffer en weekendtas lagen open op het bed en haar kleren hingen inmiddels in een grote kledingkast. Mevrouw Applegate haalde haar beautycase uit de koffer en bracht die naar de aangrenzende badkamer voordat ze de lege koffer en tas dichtdeed en meenam.

'De lunch is om twee uur,' sprak ze kortaf. 'Ik kom u om vijf voor twee ophalen.' Zonder nog een woord te zeggen liep ze de kamer uit. Fay hoorde dat het slot aan de andere kant werd dichtgedraaid.

Ze wachtte een paar minuten en liep toen door de kamer naar de ramen. Stuk voor stuk op slot, merkte ze. Ze had niet anders verwacht. Haar laptoptas stond netjes op de stoel bij het bureautje, maar ze negeerde haar neiging om daaropaf te lopen. Ze was tot hier gekomen zonder dat iemand in die tas had gekeken en, voor het geval er camera's verstopt waren in deze kamer, dat wilde ze graag zo houden.

Even zorgvuldig als eerder, kleetde Fay zich voor het eten. Het jurkje had ze gevonden in een exclusieve vintage zaak in Amsterdam en ze dacht dat Marcus het nog niet eerder gezien had. Dat zou hem plezieren, de gedachte dat ze een nieuw jurkje droeg voor hem. Mooie pumps, zilveren oorknopjes en opnieuw een vleugje parfum maakten het beeld van een aantrekkelijke jonge vrouw compleet.

Haar hart bonsde in haar keel toen ze hoorde dat het slot werd omgedraaid en mevrouw Applegate in de deuropening verscheen. Die keek haar even aan en sloeg toen haar ogen neer. 'Ik kom u halen voor de lunch.'

Fay liep zo stil mogelijk achter de vrouw aan en luisterde met gespitste oren. Hoorde ze iets achter die deur aan haar rechterkant? Ze vertraagde haar pas en keek naar de dichte deur. Had ze daarachter iets gehoord?

'Mevrouw De Koning, wilt u alstublieft meelopen? Meneer Thompson verwacht u.'

Ze keek de vrouw aan en zag iets van ongemak, of schuld, in haar ogen verschijnen. Na een laatste blik op de dichte deur liep ze door.

De eetkamer was een groot vertrek met eenzelfde indrukwekkende glazen wand en uitzicht. In het midden stond een tafel waar met gemak twintig man aan konden plaatsnemen. Aan het hoofd van de tafel stond Marcus op haar te wachten.

'Fay, wat zie je er... aantrekkelijk uit. Ik ken dit jurkje nog niet. Het staat je goed.' Hij glimlachte licht en schoof de stoel aan de linkerkant van hem voor haar naar achteren. 'Neem plaats.'

Fay knikte hem vriendelijk toe en liet zich elegant op de stoel zakken. 'Wat een mooi huis heb je hier, Marcus. Zo licht en ruim. En dat uitzicht is werkelijk fantastisch.'

'Vanaf het moment dat je mij vertelde dat het een droom van je was om op vakantie te gaan naar Nieuw-Zeeland, heb ik meteen actie ondernomen om hier een huis voor ons te vinden. Het uitzicht op het Kaitoke Park leek mij passend bij jouw wens om Rivendell te zien.'

Hij wees naar een punt achter haar. 'Ongeveer vijf kilometer van hier is de filmlocatie. Er is niet veel meer van te zien, maar je hebt genoeg fantasie om die beelden erbij te bedenken.'

'Dankjewel. Het was zeer attent van je om zoveel moeite te doen,' sprak ze zachtjes.

'Attent!' Het woord kwam er bijna verstikt uit. 'Ja, inderdaad! Erg attent van mij.' Hij moest zichtbaar moeite doen om de opborrelende woede te beheersen. 'En hoe onattent van jou om dit niet met mij te willen delen!'

Hij klemde zijn kaken op elkaar en vermande zich. 'Daar hebben we het straks nog wel over. En kijk, daar is het voorgerecht. Eén van jouw favoriete gerechten, herinner ik mij.'

Mevrouw Applegate plaatste het bord met coquilles op een bedje van doperwtmousse voor haar.

'Oh, coquilles! Daar ben ik dol op!' bracht ze, hopelijk enthousiast, uit. Ze wist niet hoe ze het eten weg moest krijgen door het brok dat vastzat in haar keel. Gelukkig schonk Marcus haar wijnglas vol.

'Een mooie Sancerre erbij omdat je daar ook zo van houdt. Het heeft mij altijd verbaasd dat je een Sancerre prevaleert boven een Pouilly-Fuissé. Persoonlijk vind ik de Pouilly-Fuissé van een beter kwaliteit dan welke Sancerre dan ook.' Hij pakte zijn glas op en bracht het naar haar om mee te toosten. En lachte haar toe.

'Ik zal genoeg tijd met je hebben om je smaak, om niet te zeggen je manieren, te verbeteren. Proost! Op een geweldige vakantie hier in Nieuw-Zeeland!'

Ze klonk met haar glas tegen het zijne en nam een slok om haar droge keel te smeren. 'Dank je wel. Ik kijk er naar uit.'

Nadat ze het glas had neergezet, pakte ze haar vork en vismes en sneed een stukje van de coquille af. Marcus deed hetzelfde en genoot zichtbaar van de excellent gebakken vis. In het stevige tempo waarin hij alles deed, werkte hij de ene na de andere coquille weg. Fay moest haar stukje wegspoelen met een slok wijn. Ze probeerde naarstig een gespreksonderwerp te vinden dat hem zou bevallen.

'Is dit huis jouw eigen ontwerp?' Hij keek verrast en met iets van plezier naar haar. Even leek hij op de man uit het begin van hun relatie, toen zijn charme en humor haar zo hadden aangesproken.

'Nee, maar wat aardig dat je dat denkt.' Hij begon aan zijn laatste coquille. 'Het is vier jaar geleden gebouwd onder architectuur. De vorige eigenaar...' hij schraapte zijn keel, nam een slok wijn en ging verder. 'De vorige eigenaar had het laten bouwen in opdracht. Ik...' hij schraapte opnieuw zijn keel en greep naar zijn glas. 'Ik kon hem overhalen...', zijn stem stierf weg toen hij langzaam voorover begon te hellen. 'Wat is... Ik voel me niet...' Hij viel voorover op de tafel en bleef stilliggen.

Fay bedacht zich geen moment, sprong overeind en rende naar de deur waar mevrouw Applegate net verscheen. Ze wierp een blik op de man die nu half over de tafel lag en keek Fay aan. 'Opschieten. Ik weet niet hoelang hij onder zeil blijft.'

Fay rende achter haar aan door de gang. 'Is hij... wat heeft u hem gegeven?'

'Ik heb hem niet gedood. Opschieten nu!' Ze keek over haar schouder naar Fay toen ze bij de dichte deur waren aangekomen. 'Ik kan jullie niet wegbrengen, ik wil niet met jullie gezien worden. Jullie zullen te voet moeten zien te ontsnappen.' Ze wierp een blik op het jurkje van Fay. 'Je hebt een spijkerbroek meegenomen en wandelschoenen. Trek die aan, dan maak ik je vriendin los.'

Fay wachtte echter totdat mevrouw Applegate de deur van het slot deed en stormde naar binnen. Tanja kwam half overeind. 'Fay! Mijn God, Fay!'

Fay hurkte voor haar vriendin en liet haar handen over haar lichaam gaan op zoek naar ernstige verwondingen. 'Niet nu, schat. Niet nu. Kan je lopen?'

Mevrouw Applegate haalde een sleutel uit haar schort en begon de kettingen los te maken. 'Jullie moeten opschieten! Jij', ze wees naar Fay, 'ga je omkleden. Ik zorg voor je vriendin.'

Fay sprintte naar haar kamer en trok het jurkje uit, een shirt aan en wurmde zich in haar spijkerbroek. Ze ging op het bed zitten om haar sokken en wandelschoenen aan te trekken en rende naar de kledingkast. Ze greep het enige vest dat ze had meegenomen omdat ze het van hém had gekregen. Met grote stappen liep ze naar het bureautje waar haar laptop was en ritste hem open. Met iets van spijt trok ze de laptop eruit en gooide die op het bed. De sierdolk die ze thuis in één van de zijvakken had gedaan, stopte ze onder haar broekriem en shirt. De handtas met haar paspoort en telefoon slingerde ze diagonaal over haar lichaam. Ze keek nog één keer de kamer rond, greep een extra paar sokken voor Tanja en sprintte terug naar de kamer waar haar vriendin inmiddels naast het bed stond.

Mevrouw Applegate was nergens meer te bekennen. Fay hielp haar vriendin in het vest en ondersteunde haar op weg naar de voordeur. Halverwege de gang verscheen de huishoudster met in haar handen een klein rugtasje. 'Flesjes water en wat te eten.'

Fay pakte het rugzakje aan en slingerde het op haar rug. 'Dank u! Dank voor alles! Komt het goed met u? Hij zal weten wat u gedaan heeft.'

'Ik red mij wel. Ga nu. Niet door de voordeur! Ga door de zijdeur. Volg het pad door de tuin. Als je het riviertje oversteekt, kom je in het Kaitoke Park. Daar zijn campings. Vraag om hulp van de Park Rangers. Ga!'

Fay moest Tanja ondersteunen in hun tocht door de tuin. Bij het riviertje aangekomen moest haar vriendin al uithijgen. 'Ik weet niet of ik het ga redden. Ik heb nauwelijks de kracht om rechtop te staan.'

'Spaar die kracht dan in ieder geval door geen onzin uit te kramen! Doorlopen. Het is een paar kilometer naar de camping. Ironisch gezien,' Fay trok haar vriendin op en hielp haar voetje voor voetje over het riviertje, 'is dat de camping waar wij hadden willen overnachten na ons bezoek aan Rivendell.'

Tanja bracht iets van een lach uit terwijl ze strompelend door struiken en over losliggende stenen een pad probeerden te vinden. 'Denk je dat ze daar Sancerre hebben? Ik lust wel een borrel.'

'Sorry, schat. Ik drink de rest van mijn leven geen Sancerre meer. Of Pouilly-Fuissé. Volgens mij worden we vanaf nu groot fan van Pinot Grigio.' Ze kreunde nog net niet toen Tanja zich verstepte en met haar volle gewicht op haar leunde.

'Daar! Kijk daar! Volgens mij is dat een wandelpad.'

Het mocht nauwelijks naam hebben, maar het uitgesleten pad tussen bomen en struiken gaf hen de illusie dat ze dichterbij een camping en hulp kwamen. Na anderhalve kilometer zakte Tanja ineem. 'Ik kan niet meer. Ik moet even rusten.'

Fay keek over haar schouder en probeerde in te schatten hoe ver ze van het huis waren. Niet ver genoeg, nog lang niet ver genoeg. 'Oké, dan gaan we wel van het pad af.' Ze hielp Tanja naar een paar struiken op enkele meters van het pad.

'Hier. Ga zitten.' Toen Tanja zich op de grond liet zakken, trok Fay het rugzakje van haar schouders. Ze haalde er een flesje water uit, maakte het open en gaf het aan haar vriendin. In het rugzakje zaten ook twee appels en een zakje nootjes. Ze pakte een appel en beet erin.

'Hoelang denk je dat het duurt voordat we bij die camping zijn?' Tanja nam nog een slok en nam de tweede appel aan.

'Als we zijn waar ik denk dat we zijn, is het een goede vijf kilometer naar die camping.' Fay nam nog een hap. 'Ik schat dat we nu een kleine twee kilometer hebben gehad, dus we zijn bijna op de helft.'

Ze wilde er niet over nadenken hoelang het iemand zou kosten om wakker te worden of hoe je een nacht in een onherbergzaam park moest doorbrengen als ze niet voor het donker bij die camping waren. Over een uur zou het al beginnen te schemeren. Tanja zag er slecht uit en had rode wangen van de inspanning. Of van de koorts.

'Kom, we moeten weer verder.' Ze gooide het klokhuis weg en hielp haar vriendin omhoog. Ze durfde Tanja niet te vertellen dat ze niet zeker wist of ze wel de goede kant opliepen. Met de arm van Tanja over haar schouder, liepen ze moeizaam over het smalle pad. Iedere meter die ze verder kwamen, vergrootte de kans op hulp.

Na een half uur bleef Fay staan. 'Tanja, kijk eens omhoog.' Fay wachtte tot Tanja haar hoofd omhoog bracht. Ze zag de verwondering op het gehavende gezicht en de traan die langzaam over een gekneusde wang gleed.

'Oh wat mooi! Daar is het dan, Rivendell!' Ze gunden zichzelf een paar seconden om te genieten van de overweldigende schoonheid van de plek en in gedachten terug te gaan naar de film. Hoe Elrond de Fellowship daar had ontvangen in een paleis van onwerkelijke schoonheid en hoe de magische kracht van de elven had bijgedragen aan de moeilijke reis van een Hobbit.

Stilzwijgend vervolgden ze hun moeizame tocht. Fay twijfelde er niet aan dat Tanja dezelfde gedachte had als zij: zouden ze ooit nog de reis willen maken die ze gedroomd hadden te maken?

Ze waren een paar honderd meter verder toen Tanja het bewustzijn verloor en naar de grond gleden. Het lukte Fay met moeite om haar vriendin omhoog te houden. Ze pakte haar onder haar armen vast en sleurde haar naar een plek langs de kant van het pad.

Hier wachten of doorgaan zonder Tanja? Haar vriendin alleen laten om hulp te gaan halen of niet? Fay draaide wanhopig van de ene naar de andere kant van het pad. Wat moest ze doen?

Nou, muts, blijven panieken heeft geen zin! Neem een beslissing!

Ze trok Tanja voorzichtig iets verder van het pad onder de beschutting van een boom. Met een afgebroken tak wiste ze de sleepsporen uit en verzamelde ze een paar stenen om de plek te markeren. Met een laatste blik op haar bewusteloze vriendin draaide ze zich om en begon te rennen.

Een uur later moest ze toegeven dat ze verdwaald was. Had ze die boom niet al eerder gezien? En dat pad? Was dit het pad waar ze Tanja op had achtergelaten of leek dit pad er alleen maar op? Vertwijfeld probeerde ze zich te oriënteren alleen de schemering was inmiddels ingevallen en het zicht werd steeds minder.

Ze stopte om een paar slokken water te nemen uit het bijna lege flesje. Hijgend van inspanning luisterde ze of ze iets anders kon horen dan de wind en het klaterende geluid van de rivier. Was dat....? Hoorde ze daar...?

Ze sprintte in de richting van waar ze stemmen meende te horen. Hijgend en gutschend van het zweet kwam ze slappend tot stilstand aan de rand van een open plek op de berg. Daar beneden, de camping! Goddank!

Ze voelde hem meer dan dat ze hem hoorde en met een ruk draaide ze zich om.

'Teef! Vuile ondankbare teef!' Zijn knappe gezicht was verwrongen van woede en in zijn ogen schitterden moordlust en waanzin.

Fay stapte weg van de rand en hield hem angstvallig in de gaten. Langzaam reikte ze naar het mes in haar broeksband tot haar oog viel op wat hij in zijn vuist klemde.

Haar vest! Oh mijn God!

Hij tilde zijn vuist op en smeed het vest naar haar. 'Mijn spullen! De bitch droeg *mijn* vest!'

De paniek kwam als ijsskoude splinters omhoog. 'Mijn God, Marcus. Wat heb je gedaan!?'

'Teruggepakt wat van mij was. Van mij!'

Langzaam kwam hij op haar af. Met iedere stap die hij zette, nam zij er één achteruit. Ze haalde het mes uit haar broeksband en hield het beschermend voor zich. 'Wat heb je

gedaan!?' Haar stem trilde toen hij dichterbij kwam. Ze hief het mes hoger. 'Tot hier, Marcus. Het stopt hier. Voor jou of voor mij, het stopt hier.'

'Van mij. Je bent van mij. Alleen...' de glimlach die hij gaf bevroor. 'Ik weet niet of ik je nog wel wil.' Hij sprong op haar af.

Woest zwaaide Fay met het mes. Bloed spoot uit de wond waar ze hem geraakt had. In doodsangst haalde ze opnieuw uit maar zijn vuistslag in haar gezicht verlamde haar. Hij sloeg, hij stompte en toen hij de arm brak waarin ze het mes vasthield, brak er ook iets in haar. Dat wat menselijk was, wat haar menselijk maakte, knapte.

Ze zette een stap naar achteren, klemde haar andere hand in zijn shirt en trok. Trok hem mee. Naar de rand.